

Tommy Aldridge е един от най-известните и признати от феновете и музикантите барабанисти в хард рока и метъла. Роден на 15 август 1950 г. в гр. Пърл, Мисисипи и един от пионерите в свиренето на две каси в тези стиллове. В средата на 70-те развива тази техника до ново, непознато до тогава ниво, и скоро след това похватът бива използван масово, особено що се отнася до траш метъла през 80-те години. Самият Aldridge има записани албуми с Ozzy Osbourne ("Bark at the Moon", 1983), Whitesnake ("Slip of the Tongue", 1989), Motorhead ("March or Die", 1992), Gary Moore ("Dirty Fingers", 1983) и много други.

Естествено, бяхме подготвили за мистър Aldridge и няколко въпроса, свързани с "Бялата змия". Но музикантът помоли предварително да не му бъдат задавани въпроси, касаещи Whitesnake, с което нямаше как да не се съобразим.

Разговорът е осъществен с любезното съдействие на "Sofia Music Enterprises"

Metal Katehizis: Здравей, Томму! Ако си спомням правилно, това ще бъде твоето трето посещение в България, след шоуто ти с Whitesnake през 2003 г. в София и през 2006-а в Каварна. Какво си спомняш от тези концерт и какви са ти впечатленията от нашата страна?

Sabina Klassen: Да, наистина ще ми е за трети път. България съвсем сериозно влиза в редиците на силните рок държави, през които всяко турне трябва да премине. Най-силно впечатление от предишните ми посещения ми направи реакцията на публиката по време на концерт. Цялата тълпа толкова енергично и с цяло сърце аплодира групата, че се чувствах като най-великия музикант на света! Отношението на публиката е много важно за всеки артист. Хората са дошли на стадиона само зарди теб, заради музиката, която искат да чуят на живо, и не можеш да си позволиш да ги разочароваш. От тяхната реакция можеш да съдиш дали се справяш добре или не чак толкова. А българите наистина сте много емоционални и спонтанни. Свиренето на българска сцена ме зарежда истински, страхотна публика сте! Надявам се да харесате концерта, който предстои.

Ако позволиш, бих искал да те върна доста години назад. Коя беше причината да започнеш да се занимаваш с музика и по специално с барабани? И кои бяха групите и изпълнителите, които са ти повлияли най-много?

О, това беше преди толкова много години, как се сетихте да ме питате, не знаете ли, че съм възрастен и паметта вече ми изневерява, хахаха! Шегувам се, разбира се. Барабаните са моята голяма любов още от времето, когато бях едва 6-годишен. Опитвах се да свира на саксофон в училищната банда, в която участвах за кратко, но нещо не се получи. После се насочих към китарата, но отново почувствах, че това не е моят инструмент. Барабаните ме привличаха стремително и това си е... Никога не съм ходил на уроци, сам започнах да се уча да свира, тропях по всичко вкъщи, чувствах, че в мен има ритъм, който напират да излезе навън. Тогава слушах Cream като полудял. За мен един от най-великите барабанисти на всички времена си остава Ginger Baker – гениален е! Joe Morello – също. И може би те двамата са главните виновници днес все още да се занимавам с барабани. В началото свирех по барове в Ню Орлийнс и Мексиканския залив, бях на 16-17 години, исках да свира денонощно, да не слизам от сцената. Сега като се замисля, си е било чисто самоубийство, защото свирехме почти всяка нощ и физическото натоварване беше много голямо. Но може би така е трябвало да се случи. След това срещнах момчетата от Black Oak Arkansas и тогава започна пътят ми към големите сцени и свиренето с големи музиканти.

Ти си един от пионерите в свиренето с две каси в хард рок и хеви метъл музиката. В средата на 70-те ти изведе този похват в свиренето на барабани на едно доста по-високо ниво. Самият ти стил на свирене е уникален. Чувстваш ли се като човек, който е създал нещо ново? Който е повлиял на много музиканти?

Както вече казах, съвсем сам се научих да свира. Не се хваля с това, по онова време нямаш много голям избор. В родния ми град нямаше местен учител по барабани, а наистина много исках да свира. Просто един ден си купих школа-самоучител, чифт палки и една подложка, на която започнах да се упражнявам. Майка ми обеща, че ще ми купи соло барабанче, ако имам добър успех в училище. Исках да свира на цял комплект барабани, но нямаш такъв. И започнах първите си соло уроци с барабанчето. Майка ми имаше една плоча на

Dave Brubeck с Take Five, която се опитвах да изсвирия сам. Общо взето, така започна всичко. Относно двойните каси, просто имах вътрешна потребност да изсвирия звуците и музиката, която чувах в главата си.

Дали съм вдъхновил други барабанисти? Вероятно да. Ако вземем предвид колко много съвременни рок музиканти ползват две каси в музиката си, може би донякъде съм им повлиял. Но по принцип се чувствам малко неудобно, когато хората ме хвалят и ме величаят. Всеки е добър по своему. Важна е не толкова техниката, колкото отношението към музиката.

Работил си с много групи и музиканти. От всички тях за мен най-голям интерес представлява Randy Rhoads. Можеш ли да ни кажеш няколко думи за него? Какъв беше той като човек и като музикант?

Да, Randy беше великолепен човек! Срещнахме се в началото на 80-те, когато свирех с Gary Moore. Сблизихме се много, дори мога да кажа, че той беше един от най-близките ми приятели. И ще си остане такъв завинаги. Свирехме заедно с Ozzy за кратко, разбирахме се отлично и като приятели, и като колеги. Спомените за времето, прекарано заедно с Randy, са едни от най-скъпите в живота ми – може би това е най-силният период през цялата ми кариера. Тогава говориха за нас - целия състав на групата, начело с Ozzy – като за най-добрия хеви метъл тийм в историята на музиката. За съжаление, успяхме да свирим заедно само на турнето след излизането на "Diary of a Madman" и малко след това се случи трагедията с Randy. Откакто той си отиде, минаха повече от 25 години, а продължава да ми липсва толкова силно, сякаш до вчера сме били заедно. Винаги ще ми липсва – и на сцената, и в живота. Когато хората са близки, те си остават такива в сърцето завинаги. Вярвам, че един ден отново ще се срещнем.

Освен, че си работил с Ozzy Osbourne, ти си и негов кум. Какъв човек всъщност е той? Какво си спомняш от работата си с него покрай концертите и записите на "Bark at the Moon" и поддържате ли днес някаква връзка?

Ozzy е един от най-откачените хора, които съм срещал през живота си, хахаха! Казвам го с най-добро чувство, разбира се. С Sharon са най-перфектната двойка от всички семейни двойки, които познавам. Тя е като добър бял ангел, който се е спуснал от небето преди много години, само и единствено за да го пази от всички луди идеи, които се въртят в главата му. Ozzy е творец в истинския смисъл на думата, с всичките му гениални хрумвания, луди изпълнения на сцената и безспорен музикален талант. По времето на записите на "Bark at the Moon" и турнето, което го последва, сме прекарвали едни от най-незабравимите си месеци заедно. Напоследък не се виждаме много често, но поддържаме връзка, никога не бих прекъснал контакта си с този уникален човек.

Ако трябва да избереш един музикант, с когото никога не си работил, но много би искал да запишете нещо заедно, кой би избрал и защо?

Винаги съм бил голям фен на Led Zeppelin, а на John Bonham – особено много. Казахте в началото, че съм пионер в свиренето на барабани заради двойните каси. Е, за мен Bonzo е истинският пионер в свиренето на

барабани въобще. За съжаление няма как да свира с него на една сцена, а наистина много бих искал. Може би с Page и Plant може да ми се отдаде възможност някога, кой знае?...

В момента свириш в Thin Lizzy. Как се присъедини към групата?

Това беше през 1999 г. Бандата беше решила да направи реюниън и подготвяше турнето "One Night Only", Scott Gorham ми се обади и ме покани. Винаги съм харесвал парчетата на Thin Lizzy и реших, че идеята е добра. Мисля, че се събрахме добър отбор, и се надявам и публиката да харесва концертите. Даваме всичко от себе си, това е сигурно.

Как би коментирал мнението на някои хора, че без Phil Lynott реално няма Thin Lizzy?

Зависи от гледната точка, всяка ситуация винаги има повече от една страна. За съжаление, Phil наистина си отиде, физически не е между нас. Но музиката му е жива и продължава да се изпълнява и да радва хиляди хора по света. Въпреки загубата и мъката от физическата липса, творчеството му е това, което остава след Phil, и то е безсмъртно. И заради него сме длъжни да продължим напред и да свирим неговите парчета, за да покажем уважението си към таланта и личността на този забележителен човек.

Ако се обърнеш назад и погледнеш цялата си кариера до момента, ще се почувстваш ли удовлетворен? Смяташ ли се за успял човек?

Дали днес се чувствам като успял музикант? Предвид биографията ми, може би, да. Имал съм шанса да свира с някои от най-големите имена в света, което само по себе си е успех. От друга страна, човек така е устроен, че никога не може да се задоволи с това, което има, и винаги преследва все по-далечна цел. Доволен съм от случилото ми се досега. Надявам се занапред да предстоят още по-въълнуващи неща.

Кой е любимият ти барабанист?

О, доста са, не бих могъл да кажа само едно име. За Ginger Baker и Joe Morello не говоря като за любими барабанисти, защото за мен те са легенди, нива над останалите. John Bonham – също! Изключителен музикант, на когото се възхищавам цял живот! Много ми харесва техниката на Dennis Chambers, Carter Beauford, Dave Weckl, Lenny White. Terry Bozzio е уникален талант, изумява ме всеки път, когато го гледам! Не бих могъл да свира с толкова огромен сет, какъвто той използва. Харесвам също Neil Peart, Stephen Perkins, Sheila E. Има много талантиви барабанисти и всеки има индивидуален подход към инструмента. Не бих могъл да поставя някой от тях на първо място, а другите - след него.

Накрая, би ли казал няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"?

Преследвайте мечтите си и вярвайте, че няма нищо непостижимо. Слушайте хубава музика, бъдете здрави и Long Live Rock'n'Roll! Ще ви чакам на концерта в София!